

ling, som flyde af en saadan Registrering og Overgivelse og Mangel paa Raadighed over sine Gjendele. Ganste vist kan han faa denne Raadighed med Fattigvæsenets Samthkke, men det kunde jo saa dog hedde her, at naar han betalte tilbage, var han raadig over sine Gjendele. Det kan ellers blive en Forholdsregel, der kan komme til at have meget stor Betydning for ham. Nu siger man, at det følger af sig selv, thi selvfølgelig, naar Sogneraadet faar sit, er det villigt til at lade ham faa sine Gjendele igen. Men naar hans Hus og Hjem har været registreret, optaget under Fattigvæsenet, er det ikke det samme Hus og Hjem, naar det overleveres ham igen. Jeg kan fortsætte denne min Betragtning ogsaa med Henhyn til § 38, hvor der staar: „Ingen trængende maa uden Fattigbestyrelsens Samthkke forlade den Forsørgelsesanstalt, hvor han er anbragt“. Ja, ja, det kan jo være rimeligt, der skal jo være en Orden i al Ting; men sæt nu, hvad vi høre Tale om, at han ikke faar denne Tilladelse og i Uger og Maanedes er bunden til Plekken og maaste underkastes den Behandling af forfællig Art, som jeg siden ogsaa kommer til at omtale, saa er det her et Spørgsmaal, jeg vil gøre den højtærede Minister og Udvalget: Skal det ikke fastsættes, at en Mand har Ret til at forlange, i alt Fald med visse Mellemrum eller efter Lægens Ordre — eller ogsaa uden den — at tale med Slægt og Venner eller i det Tilfælde, at Behandlingen gaar udenfor Reglementet, ja udenfor alle Grænser, at søge Retshjælp? Det er ikke det eneste Tilfælde, af hvilke jeg kommer til at drage Slutninger om det gamle System med Henhyn til Fattigforsørgelse, som det høje Udvalg priste. Jeg beder Dem, om De ikke kunde finde paa en Tilføjning til § 28, eller hvor de nu ved nærmere Undersøgelse hellere ville have den, en Tilføjning, som giver den fattige, hvem det af Grunde eller Ikke-Grunde, af Uvilje eller efter et Skøn, som ikke er rigtigt, bliver forbudt at gaa udenfor Forsørgelsesanstalten, en Ret til at forhandle med paarørende, eventuelt med en retskyndig. Det Forslag, som under Nr. 26 findes til en ny Paragraf af et Højremindretal, glemte jeg at omtale før. Det angaar Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Dertil vil jeg sige: Bliv endelig ved det nu bestaaende, hvis De saa Valget der imellem og mellem dette Forslag. Jeg betragter det som langt værre end det nu bestaaende. Den humane Folkestemning for Eftergivelse efter en vis Tids Forløb stiger stærkere og stærkere, og den vil en Kommunalbestyrelse, selv den mest

haardhjertede, ikke kunne modstaa. Giv derfor ikke de haardhjertede Kommunalbestyrelser den Støttepude, som dette Mindretal vil give dem ved dette Forslag! Det Forslag, der er stillet under Nr. 27 til § 39 af det højtærede Udvalg, vil jeg tillade mig at paastaa er aldeles overflødig, hvad enten de saa Nr. 12 ind om de nye Tilsynsmænd og -kvinder eller ikke, thi saa De denne Paragraf ind, saa kommer Fattigvæsenet ogsaa til at omfatte dette Tilsyn. Derfor forekommer det mig, at man ikke behøver her at optage en Tilføjelse, der gør Sproget stet, og som støder selve Diet. Dette „-kvinder“ ser ikke godt ud. De kunne rolig stemme det ud, der savnes intet, selv om Nr. 12 ikke bliver vedtaget, og bliver det vedtaget, forstaas der ved Fattigvæsenet ogsaa dets Medhjælpere. Hvad angaar Forslaget under Nr. 28 til § 39, vil jeg sige, at jeg forstaar det ikke ganste. Der staar to Ting, at naar Børn holdes til Vekleri eller ikke holdes derfra, bør de tages fra Forældrene eller anbringes paa anden forsvarlig Maade. En af de to Ting bør ste, dog vil Sagen for dens Afgørelse være at forelægge Overøvrigheden. Hvad er det da, der skal foreligge Overøvrigheden? Begge Ting kunne ste, men det første er det i alt Fald aldeles urigtigt at forelægge for Overøvrigheden, thi naar der staar positivt i Loven, at Børnene skulle tages fra Forældrene, behøver man ikke at spørge Overøvrigheden. Hvad derimod angaar Anbringelsesmaaden i det andet Tilfælde, da kunde jeg erkende, at det ikke vilde være urimeligt, at man hørte Overøvrigheden først, men i saa Fald maa man stille de to Bestemmelser ad. Lovens Bestemmelse om, hvad der bør ste, behøver ikke at forelægges, den er absolut; det andet kan forelægges Overøvrigheden, men er det Meningen — og Meningen kan ikke være nogen anden — saa maa dette Ændringsforslag absolut have en anden Form. Jeg møder i § 40 en Bestemmelse — ja, der er mange Ændringsforslag til denne Paragraf — men denne Bestemmelse er beholdt i de forfællige Ændringer, og den gaar ud paa, at Fattigbestyrelsen kan med Samthkke af Politimesteren og Politidirektøren ikende vedkommende Straf af Tvangsarbejde, og i det andet Stykke forøget Straf, Cellefængsel i indtil 2 Maanedes. Der kommer flere andre yderligere Tilføjninger til, som dels Mindretallet vilde have ud — det er 3 Uinier — dels Forslag af Flertallet om at udelade korpørlig Rejselse. Anlægelse af Spændetroje vil Mindretallet have ud, og det øvrige Udvalg vil beholde det,